

DOMSTOLENS BESLUT

den 1 oktober 1997 *

I mål C-180/97,

Regione Toscana, företrädd av advokaterna Vito Vacchi och Lucia Bora, Florens,
delgivningsadress: Paolo Benocci, 50, rue de Vianden, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av i första hand kommissionens (generaldirektoratet för jordbruk) skrivelse nr VI/040551 av den 21 november 1994 och i andra hand den rättsakt genom vilken kommissionen återkallade det gemenskapsstöd som beviljats inom ramen för det integrerade Medelhavsprogrammet för projekt nr 88.20. IT.006.0 (arbeten för dricksvattenförsörjning i Toscana), vilken aldrig delgivits sökanden, och slutligen kommissionens skrivelse av den 31 januari 1997, genom vilken kommissionen delgav Regione Toscana denna återkallelse,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray och L. Sévon samt domarna C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet (referent), G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet och R. Schintgen,

generaladvokat: C. O. Lenz,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

- 1 Regione Toscana har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 1 april 1997, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget, yrkat ogiltigförklaring av i första hand kommissionens (generaldirektoratet för jordbruk) skrivelse nr VI/040551 av den 21 november 1994 och i andra hand den rättsakt genom vilken kommissionen återkallade det gemenskapsstöd som beviljats inom ramen för det integrerade Medelhavsprogrammet för projekt nr 88.20. IT.006.0 (arbeten för dricksvattenförsörjning i Toskana), vilken aldrig delgivits sökanden, och slutligen kommissionens skrivelse av den 31 januari 1997, genom vilken kommissionen delgav Regione Toscana denna återkallelse.
- 2 Regione Toscana har genom ansökan som samma dag inkom till förstainstansrättens kansli och registrerades under målnummer T-81/97, med stöd av samma artikel, yrkat att Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt skall ogiltigförklara samma rättsakter från kommissionen.

- 3 Trots att domstolens kansli har underrättat sökanden om att domstolen saknar behörighet att pröva sådan talan som väcks av andra rättssubjekt än medlemsstater eller gemenskapsinstitutioner och trots att domstolen har översänt beslutet av den 21 mars 1997 i mål C-95/97, Région wallonne mot kommissionen (REG 1997, s. I-1787), i denna fråga med anledning av en liknande talan, har sökanden vidhållit sin talan vid domstolen. Sökanden har bland annat gjort gällande att med beaktande av de lagstiftande befogenheter som regionerna har med stöd av den italienska konstitutionen har dessa regioner på motsvarande områden samma behörighet som en medlemsstat.
- 4 I artikel 92.1 i rättegångsreglerna föreskrivs följande: "Om det är uppenbart att domstolen saknar behörighet att pröva viss sak eller att talan inte kan upptas till prövning, kan domstolen, sedan generaladvokaten hörts, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling."
- 5 Enligt artikel 173 i fördraget är domstolen behörig att granska lagenligheten av gemenskapsinstitutionernas rättsakter enligt vad som anges i den bestämmelsen. Det framgår emellertid av artikel 168a i EG-fördraget och av artikel 3 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21) i dess lydelse enligt rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT L 66, s. 29), att domstolen, sedan det sistnämnda beslutet trätt i kraft, endast är behörig att pröva en talan som har väckts av en medlemsstat eller av en gemenskapsinstitution.
- 6 Såsom domstolen har angett i punkt 6 i det ovannämnda målet Région wallonne mot kommissionen framgår det tydligt av fördragens allmänna uppbyggnad att begreppet medlemsstat — i den mening som avses i bestämmelserna om institutionerna och i synnerhet bestämmelserna om domstolsprövning — enbart avser regeringarna i de medlemsstater som ingår i Europeiska gemenskaperna. Begreppet kan därför inte även anses omfatta regeringar för regioner eller autonoma gemenskaper, oavsett omfattningen av den behörighet som de har tilldelats. Att tillåta motsatsen skulle skada den institutionella jämvikt som föreskrivs i fördragen, en jämvikt som bland annat avser att bestämma under vilka villkor medlemsstaterna, det vill säga

de stater som har undertecknat de ursprungliga fördragen och anslutningsfördragen, kan delta i gemenskapsinstitutionernas verksamhet. Europeiska gemenskaperna kan nämligen inte anses utgöras av ett större antal medlemsstater än det antal stater mellan vilka gemenskaperna har ingåtts.

- 7 Även om det åligger samtliga medlemsstaters myndigheter — oberoende av om det är fråga om myndigheterna i den centrala statsmakten, en förbundsstats myndigheter eller andra lokala myndigheter — att tillse att gemenskapsbestämmelserna efterföljs inom ramen för deras behörighet, framgår det av fast rättspraxis att det inte åligger gemenskapsinstitutionerna att uttala sig om kompetensfördelningen i medlemsstaternas egna institutionella föreskrifter eller om de skyldigheter som kan åligga statens centrala myndigheter respektive andra lokala administrativa enheter (se bland annat dom av den 12 juni 1990 i mål C-8/88, Tyskland mot kommissionen, Rec. 1990, s. I-2321, punkt 13). Således riktar sig den talan som kommissionen med stöd av artikel 169 i EG-fördraget eller en medlemsstat med stöd av artikel 170 kan väcka vid domstolen för att få fastställt att en annan medlemsstat har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enbart till regeringen i den sistnämnda medlemsstaten, även om fördragsbrottet beror på en handling eller en underlåtenhet av en myndighet i en förbundsstat, en region eller en autonom gemenskap (se, avseende just Republiken Italien, bland annat domen av den 13 december 1991 i mål C-33/90, kommissionen mot Italien, Rec. 1991, s. I-5987, punkt 24).
- 8 Eftersom den talan som har väckts av Regione Toscana inte kan anses utgöra en talan som har väckts av en medlemsstat eller av en gemenskapsinstitution, är det uppenbart att domstolen saknar behörighet att pröva talan.
- 9 I artikel 47 andra stycket i domstolens EG-stadga föreskrivs följande: ”domstolen [skall], om den finner att ett ärende omfattas av förstainstansrättens behörighet, hänskjuta ärendet till förstainstansrätten. Denna kan inte därefter förklara sig obehörig.”
- 10 Det framgår av beslut 88/591, i ändrad lydelse, att förstainstansrätten är behörig bland annat att pröva en talan som har väckts av fysiska eller juridiska personer med stöd av artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

- 11 Enligt domstolens rättspraxis avseende regioners och andra lokala administrativa enheters talerätt (se särskilt beslutet i det ovannämnda målet Région wallonne mot kommissionen) skall Regione Toscana anses vara en juridisk person i den sistnämnda bestämmelsens mening.

- 12 Eftersom förevarande talan har väckts av en juridisk person med stöd av den nämnda bestämmelsen, kan det konstateras att denna talan omfattas av förstainstansrättens behörighet och således skall hänskjutas till denna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN

följande beslut:

- 1) Mål C-180/97, Regione Toscana mot kommissionen, hänskjuts till Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt.

- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 1 oktober 1997

R. Grass

Justitiesekreterare

G. C. Rodríguez Iglesias

Ordförande